

AZRANUR AÇIKGÖZ

Başiskele Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
/ KOCAELİ

Liseler Arası Öykü Yarışması
Türkiye Mansiyon Ödülü

AĞLAYAN GARDİYANLAR

“Yıllar geçti. Şehirler, insanlar, satırlar, kalemler, köprüler, boş odalar, boyalar... Ben geçtim. Gündüzün akşama vuran semalarını takip eden saatlerde sana yazmak aslında en zoru. Gece mum ışığında karan satırlar arasında gözlerini yakalamak ne kadar zorsa, şimdi gözlerin sanki hep buralarda bir yerlerde. Sana mutlu haberler vermek isterdim lakin mürekkebimi kurutacak kadar ağır acılarım geçen yıllara rağmen dinmek bilmiyor. Hislerimi müdafaa ettiğim bu dört duvar arasında herhangi biri olabileceğimin muhayyeli eşliğinde mevsimlerin soğuk oluşu acılarıma hiç esmiyor. Mevhum benliğim iyi biliyorum ki her geçen kışla eriyip gidiyor senden. Ama en çok da benden. “İnsan hiç kendinden geçer mi canım?” deme sakın geçiyormuş işte, kendimin meskeni yok artık bende. Ne kadar çok ağlarsan, ne kadar çok terlersen o kadar geçersin işte kendinden. Ağladığım bu ve terlediğim her güne şükürler olsun.

Ne demiş Descartes: “Düşünüyorsunuz, o halde varsınız.” İşte tüm sorun burada son buluyor. Yazıyorum o halde yokum. Çünkü yazmak insana verilmiş en büyük sıkıntıdır belki de. Kalem her ele aldığı anda sanki yıllardır bu acıyı çekiyormuşsun aynı zamanda ilk kez yaşıyormuşsun; ama hep yanındaymış gibi bir acı saplanır en derinlerden kaleminin ucuna. Önleyemez, durduramaz, hapsedemezsin. Bunu bana kimin yaptığını biliyorum ve kimi zaman kızıyorum ona, zarar

yok. Bizim menzilimiz yok birbirimize. Bu yüzden böylece korkusuzca yazabilmem sana.

Biriken mektupları okumak zordur mutlaka. Ben okumadığımı bildiğim halde yazıyorum. Her gün ve her gün bıkmadan usanmadan. Mahkûmiyet gıysisini bana giydiren bu insanların yüzlerindeki mahrem-lerimi görebiliyorum artık. Hiçbirinin sana gitmediğini yüzlerine vuruyorlar. Kimi zaman kapının demirine vurup “İhtiyar, yok mu bugün mektubun?” deyip gülüşüyorlar. Ama en kötüsü ne biliyor musun? Kimi zaman sana armağan ettiğim kelimelerin birini ağızlarına doluyorlar. Çok garip! İlk duyduğum zaman yığılıyorum daha sonra bana bile yabancı geliyor kelimelerim. Zamanla mamur etmekten öte geçemiyor senliğim.

Eskiden üniformaları maviden, bellerindeki silahla gezen bu çelik kalpli devasa adamların benimle dalga geçmek için okuduklarını düşünürdüm mektuplarımı. Elleri nasıl demir gibi ağırsa, yürekleri de öyle olmalıydı tabi. Ama inanır mısın senden daha çok sever oldular beni. Sessizliğinin arkasına sığındığım sebebin onları da meraklandırırken senin ağzından mektup yazar oldular bana. Kapının altından beyaz bir zarfı bana doğru atarken hiçbir şey olmamış gibi düzelttikleri kalın sesleriyle;

“Hadi yine iyisin ihtiyar!” deyişlerinin altında yatan sebebi iyi biliyorum. Cüzdanımın derinliklerinde sakladığım gözyaşları ile ıslanmış fotoğrafın arkasındaki yazıdan ezbere biliyorum tabi senin yazını. Ve gelen mektubun senin ellerin gibi kokmayışımdan sessiz kalıyorum yine. Demir kapıya vurup,

“Sağ olasınız.” diyorum kırgınlıkla. “Ne diye sağ olalım ihtiyar, bak sen işine.” deyince bir kez daha kızıyorum sana. Sana olan yalnızlığım taş kalpli adamların yüreklerini eritirken, nasıl oldu da seni böyle sessizliğe itti?

Nasıl bir baba olunmaz, nasıl bir koca olunamaz, amca, abi, evlat... İşte ancak dört duvar arasına sıkıştırılıp kalırsan anlıyorsun. İnsan nasıl hiçbir şey olamaz? Kırmızı önlüklü, sert bakışlı adamın tok sesi eşliğinde mühürlenmiş kağıtların hardal rengi zarflara sığışının üzerinden yirmi üç sene geçti. Söylesene insan hep mi kalfa olarak kalır

bu hayatta? Öyle olmalı ki melun benliğim bir şeye mensup olmamakla menfur olmamaktan korkmamalı artık.

Hayatta hep bardağın dolu tarafını görenlerin mutlu olacağına inanırdın, bardağın dolu tarafı o kadar anlak ki. Böyle desem anlayacak mısın? Anla, çünkü ben artık çok yorgunum. “Bana çok benziyorsun.” dediğimde, “Durmadan yalanlar uyduruyorsun, baba.” demiştin ya hani. İnan çok zaman önce bıraktım yalan söylemeyi. Ne olursun inan bana oğlum, ne olursun. Beni affedersen sanki dünyanın başka bir yerinde beni bekleyen bir köprü aniden çökecekmiş gibi oluyor. İstedğim şeyin ağırlığı altında ezilen omuzlarım bu satırların tesiri altında oturduğum sandalyenin üzerinde daha bir değersiz, daha bir aciz inan. Ben artık benden geçtim oğlum. Tuttuğum kalemin ucundaki kırmızı pıhtının yüreğimdaki acısını tahmin edemezsin. Bir kalem insana en fazla ne hissettirebilir?

Bir kez gelsen, tutsan bu nasırlı ellerimi hiçbir şey söylemeden geri gitsen son görevimi yapmış olurum muhtemelen. Acımı küçümseme. Acıma gülümse. Oğlum, evladım, doyamadığım, sevedemediğim, koklayamadığım, ölemediğim, oğlum...”

* * *

Koridordaki bot sesleri sessiz koridorları boğarken, yaklaşan seslere inat hareketlerini yavaşlattı ihtiyar. Gözlerinde biriken damlaların çenesine doğru bir yol izlemesine izin vermeden yarasının üzerinde biriken irini siler gibi nefretle sildi gözyaşlarını elinin tersiyle. Kâğıtları ağırca katlarken mavi üniformalı, sert görünümü adam sağ elindeki yüzüğü bütün hırsıyla kapıya vurdu.

“Hadisene ihtiyar, elini çabuk tut. Daha kaç hücre gezeceğim haberin var mı?” diye korkutucu sesiyle bağırırken asıl bağırma sebebinin sabah kavga ederek çıktığı eşi olduğunu kimse bilmiyordu tabi. Sabahki kavgaları aklına gelince bütün gücüyle bir kez daha demir kapıya geçirdi elini. Bunu da yapmasıydı oturur

küçük bir çocuk gibi ağlardı zaten. İhtiyar elini hiç hızlandırmadan zarfın içine koyarken mektubu:

“Sana da günaydın Hilmi Bey oğlum.” dedi ağırca. Mektup kapağında ağzına yayılan hafif tatlımsı bir tatla yüzünü buruşturdu sonra. Zarfı kapının altından iterken tutulmuş beline aldırış etmedi ve bot sesleri uzaklaşırken hiçbir şey hissetmedi. Oysa bir nebze de olsa korkması gerekirdi.

“Cevap gelmeyeceğini iyi biliyorsun.” deyince bir zamanlar askerlik arkadaşı olan Cezmi korkuyla yatağa doğru çevirdi yüzünü. Ne ara hücrenin içine gelmişti Cezmi?

“Kim bilebilir ki?” dedi, bu sefer yerde oturan mahalleden arkadaşı Rıfkı. Sahi ihtiyar bu kadar yaşlanmıştı da onlar hala nasıl böylesine gençlerdi?

“Hep yalanlar uyduruyorsun baba.” yankılandı odada bir süre. Ve içinden belki de doktorun yüzüncü kez söylediği kelimeleri geçirdi.

“Onlar gerçek değil, aklın sana oyunlar oynuyor. **Aklın sana oyunlar oynuyor.**”

Ve yine belki de yüzüncü kez yerde kara beton üzerinde ağlaya ağlaya uyuya kaldı.

* * *

Bot sesleri o gün garip bir şekilde hızlıca geçti koridordan. İhtiyarın odasının kapısında kesilen seslere, bu sefer metalin demire vuruş sesi eklendi. Sahi diye düşündü mahkûmlar, sahi ya gardiyanlar da heyecanlanabiliyorlar mıydı? Ne garipti. Olmayacak şeydi. İhtiyarın kapısının senelerdir açılmayan kilidine rağmen ağır elleri iki çevirmede açtı kilidi. Yerde yatan ihtiyarı dürterken,

“Uyan ihtiyar oğlum gelmiş.” dedi heyecanla. İhtiyar gözünü yavaşta aralarken, gardiyan elindeki kıyafetleri ihtiyara uzattı.

“Hadi ihtiyar oğlum seni böyle görmesin.” dedi. İhtiyar yatığı yerden şaşkınlıkla kalkarken belki de bininci kez tekrar etti kendi kendine.

“**Aklın sana oyun oynuyor.**” İhtiyar için bundan güzel oyun mu olurdu? Gülümsedi.

Koridorda ilerlerken gardiyan heyecanına yine yenik düştü. “Oğlunda amma yakışıklıymış be ihtiyar.” dedi. “Hayal ettiğimden daha farklı.” Mektupların sahibi bu delikanlıyı aslında onlarca kez hayal etmişti.

Ağır bot seslerinin çınlattığı koridorda ihtiyar hiçbir şey söylemedi. Gardiyan ihtiyarı bir odaya sürüklerken ihtiyar yine sustu. Gardiyan kapıyı araladı, ihtiyar sustu. Gardiyan gülümsedi, ihtiyar sustu. Gardiyan ihtiyarı odaya itti, ihtiyar sustu. Kapı ardından kapanıp kitlendi, ihtiyar yine sustu. Genç çocuk da. İhtiyar çocuğa baktı ve belki de on bininci kez tekrar etti içinden:

“**Aklın sana oyun oynuyor.**”

Ayakta duran çocuk ihtiyarın oğluydu. Yeşil gözleri, kumral teni ve yapılı vücuduyla ne de yakışıklıydı. İhtiyar cüzdanındaki fotoğrafı anımsadı sonra. Ne de çok büyümüştü can tanesi. Babasına inat ne de güzel bir çocuktu. Çocuk adımlarını sıklaştırıp babasına sarıldı. Daha sonra ne olduğunu yalnızca hayal edenler –hayal etmek isteyenler- bilebilirdi. Ama küçük bir ipucu: İhtiyar gülümsedi, çocuk da. Çocuk ihtiyarın elini tuttu. Uzun süre sustular. Zaten ne konuşacaklardı ki? Biri yirmi üç yıldır mahkûmdu, diğeri ise mahkûm babasını affetmiş bir delikanlı.

* * *

İhtiyar, gardiyanla beraber hücrene dönerken belki de yüz bininci kez tekrar etti:

“**Aklım bana oyunlar oynuyor.** Aklım bana çok güzel oyunlar oynuyor.” Dünyanın başka bir yerinde ihtiyarı bekleyen köp-

rü çöktü. İhtiyar kollarında kelepçelerle yığılırken gardiyanlar ilk defa koşa koşa etrafında toplandılar. Gardiyanlar ilk defa ağladılar sonra. Olacak iş değildi. Cezmi ve Rıfki yok oldu. Ve çocuk...

İhtiyarı affeden çocuk muydu? İhtiyarın zavallı şizofren akli mi? Kim bilebilirdi?